

Biskop Evas predikan

vid präst- och diakonvigningen

i Härnösands domkyrka 10 juni 2018

Andra söndagen efter Trefaldighet (1 årgången)

Det är lätt att göra en koppling mellan dagens tema ”kallelsen till Guds rike” och prästens och diakonens uppdrag, men dagens evangelietext ger oss ett mycket bredare perspektiv av kallelsen.

Strax innan vi kommer in i dagens text berättar Lukas om hur samtalet vid den middag som en av Jerusalems förnämsta fariséer bjudit in till, kom att handla om etikettsregler och lämplig bordsplacering. Det är då en av gästerna, sannolikt i ett försök att testa Jesus, säger: ”Salig den som får vara med om måltiden i Guds rike”. Jesus bemöter, som vi hörde i texten, detta med att berätta liknelsen om det stora gästabudet. En liknelse som handlar om vad som händer när festen är tillredd och en andra inbjudan, enligt den tidens sed, skall gå ut till de som redan tackat ja till den första.

I vår kristna tradition tolkar vi den första inbjudan som de gåvor vi fått i våra liv och vårt dop. Bibeln beskriver hur Gud i skapelsen ger oss livet, sin ande och eviga kärlek. En gåva som ständigt gör sig påmind i oss genom själens längtan efter mening och sammanhang. Alla människor har alltså fått denna första inbjudan, en inbjudan som de flesta av oss på ett synligt och påtagligt sätt, liksom en vattenstämpel, sedan fått bekräftat av Gud i dopet.

” Bibeln beskriver hur Gud i skapelsen ger oss livet, sin ande och eviga kärlek.

Så kommer den andra inbjudan. Den möter oss genom hela livet där Gud ständigt och på olika sätt gör sig påmind. Men vad händer då när den andra inbjudan går ut? För de som lyssnade när Jesus berättade sin liknelse var det väldigt tydligt att de inbjudna kommer med väldigt dåliga ursäkter. Den grekiska grundtexten talar om festen som en aftonmåltid. Då det snabbt blir mörkt i den här delen av världen är det svårt att tro den förste mannen verkligen skulle ut och se på sin åker. Och att köpa fem par oxar utan att först testa dem, liksom att vara så upptagen av sin fru att man inte kan komma till en fest man redan tackat ja till låter väldigt undvikande. Inte undra på att värden blir upprörd.

Vad är det då man har missat? De som tackar nej till den andra kallelsen verkar ju vara skötsamma, ansvarfulla och flitiga människor? Ett svar finner vi i det faktum att Jesus vänder sig till de fromma och troende fariséerna med sin liknelse. Det innebär i sin tur att vi som kallar oss troende bör lyssna extra noga. Man kan faktiskt, lättare än man tror, säga nej till den andra inbjudan genom att vara så upptagen av att leva ett till synes fromt liv att all kristen och kyrklig verksamhet skymmer Guds tilltal. Ett annat svar finner vi i vår tids flykt från vår inre längtans röst genom att vi hellre sätter vår tilltro till de mänskliga prestationerna, individualismen och de ytliga och materiella värden än vågar stanna till och bejaka det ursprung som ger våra liv mening och sammanhang.

Vad hände sedan i liknelsen? Jo inbjudan går vidare. Jesus avslutar liknelsen genom att driva det hela till sin spets för att tydliggöra udden i sitt budskap, en udd riktad likaväl till fariséerna som till oss. Inbjudan går till de som i samhället betraktas som minst värdefulla och mest misslyckade. Budskapet är tydlig: det finns inga ursäkter till att avstå att komma till hans andra inbjudan. Vi kan inte ens ursäkta oss med att vi inte duger, att vi inte är värdiga, redo, platsar eller är färdiga för att komma till hans fest. Alla är vi Guds skapelse och därför har också alla en plats reserverad och en uppgift utsedd till sig i Guds rike. Vad Gud anbelangar så finns det ingen, nej inte en enda, som han inte räknar med, söker eller kallar.

I våra präst- och diakonkandidaters examensbok, ”Guds mission” beskriver prästen och teologie doktorn Jan Eckerdal hur ”hela tillvaron i grunden är genomandad av Gud” och att Gud därför ständigt strävar efter en hel och god tillvaro där Guds kärlek inte vet av några gränser. Därför fortsätter inbjudningarna till Guds rike att gå ut. Detta är, menar Eckerdal, Gud uppdrag, Guds mission – Missio Dei. Gud har en mission. Det är inte kyrkan som har en mission utan kyrkan ingår i Guds mission. Guds mission är ett Guds handlande som kyrkan, församlingen och du och jag finns med i och omsluts av oavsett vi är diakoner, präster, ideella församlingsmedarbetare eller sökande människor. Ja det är till och med så att Guds mission även omsluter människor som inte tror eller som tillhör en annan tro. Alla har vi ju fått den första kallelsen och eftersom kallelsen till Guds rike berör varenda människa så handlar den också om dig och mig. Det finns en plats för alla, alla duger, alla är inberäknade. Alla ingår i Guds mission, Guds strävan, Guds längtan, Guds kamp och Guds rike. Kallelsen till Guds rike är alltså allas vår kallelse! Därför finns det inga ursäkter som håller när inbjudan kommer.

” ”
Att vara kyrka
handlar alltså om
visa på och leva
i Guds samman-
hang så att vi inte
skymmer det för
de människor vi är
sända att tjäna.

Kära Anna och Jonatan!

I er examensbok skriver också Jan Eckerdal: ”En kyrka i mission har inte till uppdrag att ta Kristus till ett visst sammanhang. Nej, Kristus är alltid redan där i dem som kyrkan möter.” Att vara kyrka handlar alltså om visa på och leva i Guds sammanhang så att vi inte skymmer det för de människor vi är sända att tjäna. En utmaning som du Anna bland annat lyfter i ditt examens PM när du skriver om vikten av att kyrkan erbjuder arenor för det menings-
skapande som människor längtar efter.

Kyrkoordningen beskriver syfte med vår kyrkas uppdrag så här: Syftet är att människor skall komma till tro på Kristus och leva i tro, en kristen gemenskap skapas och fördjupas, Guds rike utbreddas och skapelsen återupprättas. För att använda examensbokens tankar: Syftet är att bejaka, arbeta och kämpa för Guds mission, det goda kärleksfulla sammanhang som varje människa redan finns i. Ett sammanhang som du Jonatan i ditt PM beto-nar är det samma som kyrkans identitet. Detta är så viktigt att se! För om vi skiljer kyrkan från denna identitet så tackar vi också som kyrka nej till den andra inbjudan när den går ut. Här bär vi i Kyrkans vinningstjänst ett särskilt ansvar att se till att kyrkan inte tackar nej till denna Guds mission.

Anna och Jonatan. Ni skall nu vigs till detta ansvar. Till att, som liknelsens tjänare, gå ut på vägar och stigar för att visa på och bekräfta alla människors samhörighet med och plats i Guds rike. Stolan, bandet, som snart läggs över era axlar, är en symbol för att ni bär detta livskall och ansvar som ett ok. Men den är också en symbol för att uppdraget inte är självpåtaget utan lagt på er av Kyrkan och av Kyrkans Herre, Jesus Kristus. För det är ju inte i er egen tro och kraft ni skall verka utan i Guds mission, i Guds tro på och kärlek till varje människa som han kommer att sända i er väg. Och med er på er vandring på vägar och stigar, går den Herre som sänder er ut i sin mission.

För att påminna er om detta vill jag som minnesord i dag ge er ett välkänt men viktigt och starkt bibelord, från Matteus 28:e kapitel där Jesus säger:

“Åt mig har getts all makt i himlen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar ... Och jag är med er alla dagar till tidens slut.”

Matt. 28:18-20

Låt dessa ord om Guds mission och ständiga närvaro i Jesus Kristus, i honom som har all makt i himmelen och på jorden, leva i er så att ni aldrig tappar bort det sammanhang ni lever i och vigs till att tjäna: Guds sammanhang. Ja, Anna och Jonatan, lev i Guds mission i tjänst för Guds rike. Gå med glädje och frimodighet ut med det glada och upprättande budskapet om trons gåva, Guds gränslösa kärlek och evigt omslutande sammanhang. Gör detta i vår kyrka, i vårt samhälle, i vår tid. För vår tid är också Guds tid. Ja, nu är Guds tid!

Gud välsigne er i er tjänst för Guds rike.
Amen.

+Eva Nordung Byström

Biskop i Härnösands stift, Svenska kyrkan